

**ГРАДИНА
„КРИСМЪС ТРИЙ“**

Дрийм Харбър 3

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Christmas Tree Farm*

© 2024 Laurie Gilmore

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2024

Cover illustration © Kelley McMorris/Shannon Associates

Translation © Ciela Norma AD 2025, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5262-9

ЛОРИ ГИЛМОР

ГРАДИНА
„КРИСМЪС
ТРИЙ“

Превод от английски:
Карина Горанова

ФЕРМАТА НА ЛОГАН

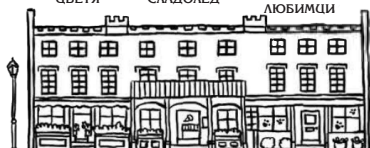
КЪШАТА НА ХЕЙЗЪЛ

МАГАЗИН ЗА
ЦВЕТА

МАГАЗИН ЗА
СЛАДОЛЕД

МАГАЗИН ЗА
ДОМАШНИ
ЛЮБИМЦИ

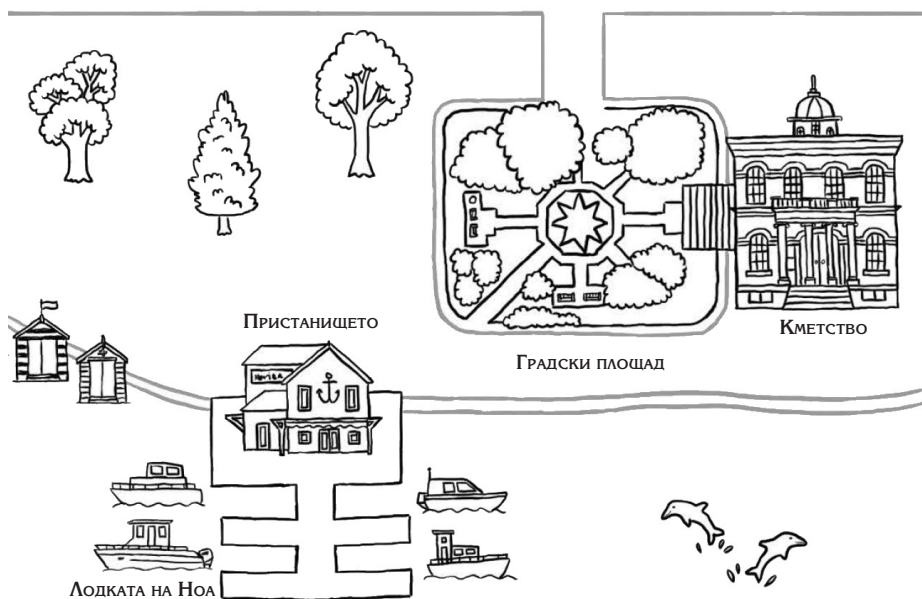
ХОТЕЛ И СПА

ДРИЙМ ХАРБЪР

СЕНТЪРЪ АВЕНЮ

*Ако някога ви се е искало коледните
филми по Hallmark да са по-пикантни,
тази книга може би е точно за вас.*

ПЛЕЙЛИСТА

“Christmas Tree Farm” – Taylor Swift
“Linger” – The Cranberries
“BIRDS OF A FEATHER” – Billie Eilish
“Memories” – Conan Gray
“White Christmas” – Taylor Swift
“hate to be lame” – Lizzy McAlpine, FINNEAS
“A Nonsense Christmas” – Sabrina Carpenter
“21” – Gracie Abrams
“the boy is mine” – Ariana Grande
“Light On” – Maggie Rogers
“Go” – Livingston
“Back To December” – Taylor Swift
“This Town” – Niall Horan
“Bags” – Clairo
“From the Dining Table” – Harry Styles
“I Look in People’s Windows” – Taylor Swift
“Close To You” – Gracie Abrams
“because i liked a boy” – Sabrina Carpenter
“Santa Tell Me” – Ariana Grande
“mirrorball” – Taylor Swift
“Until I Found You” – Stephen Sanchez
“All My Love” – Noah Kahan
“Landslide” – Fleetwood Mac

ГЛАВА ПЪРВА

Кира Норт мразеше Коледа. Крайно неприятно с оглед на обстоятелството, че в момента беше горда собственичка на градина за коледни елхи в прекрасно, сякаш излязло от картичка градче, с жители, които явно не можеха да схванат намека и да я оставят на спокойствие.

Тя затвори вратата след последния си посетител и въздъхна ядосано. Някакъв тип на име Джордж, който ѝ беше оставил коледни джинджифилови сладки от пекарната в града като безплатна мостра заедно с визитка и доста намеци за възможности за съвместен бизнес. Той беше третият за този уикенд.

Вчера заместник-кметът Минди Уолш се беше отбила от името на градския съвет, за да ѝ връчи листовка за ежегодното запалване на светлините на градската елха следващата седмица. Кира вече беше видяла половин милион такива всеки път, когато ходеше до града за храна. Тази сутрин пък дойде цяло семейство с облечени в еднакви коледни пуловери деца, които попитаха дали могат да си отсекаат елха. Кира ги отпрати с отказ и се престори, че не е видяла сълзите в очите на децата.

Всичко това беше малко прекалено. Тя седна на пода, опря гръб на вратата и разкъса червено-зеления целофан, в който бяха опаковани бисквитките, взе си една с формата на Дядо Коледа и отхапа главата му. За съжаление, беше зашеметяващо вкусен, истинско бла-

женство с дъх на индийско орехче и канела. Проклетник такъв!

Докато довършваше Дядо Коледа хапка по хапка, по гърба ѝ премина студ. Вратата беше ледена. Подът беше леден. Цялата разнебитена стара къща, в която се беше нанесла преди три месеца, беше ледена. Кира облегна глава назад на вратата с лек удар и се опита да си внуши, че всичко е наред. И то наистина беше. Просто щеше да си сложи още един пуловер, въпреки че вече беше облякла два. Беше си обула и чифт дебели чорапи. Случва се човек понякога да носи у дома си и шапка, нали?

Старият радиатор до вратата сякаш изстена в знак на признато поражение.

Така. Беше време Кира да се изправи. Да се изправи и да се върне към работата си, защото „кокетната къща“ в имота, който беше купила без оглед на място, всъщност се оказа порутена и стара с отоплителна система на последни издихания. „Декарите живописна земеделска земя“ в действителност се оказаха любима за местните хора, но изоставена на произвола на съдбата градина за коледни елхи. Кира се беше заклела да не я отваря отново, но обстоятелствата налагаха да го направи, за да си осигури приходи, с които да направи ремонт. Тя беше вложила в покупката всички пари, с които разполагаше.

Ако искаше да преживее зимата и да не бъде открита замръзнала до смърт от някой добронамерен любопитен съсед, Кира трябваше да се заеме с ремонта. И то бързо. Беше неделя след Деня на благодарността и ако се съдеше по семейството, което беше разочаровала тази сутрин, хората вече бяха в настроение за украсяване на коледни елхи.

Кира мина покрай дивана, взе от него едно одеяло и отиде до старата трапезарна маса, където беше сло-

жила лаптопа си. Тя ѝ беше наследство от предишните собственици, които бяха оставили и много други вещи, предимно боклуци. Кира непрекъснато откриваше стари писма, натикани по всевъзможни места, но така и не си направи труда да ги отвори. Масата обаче беше хубава и се вписваше добре в естетиката на къщата.

Кира отвори компютъра си и установи, че все още нямаше уай-фай. Интернет връзката спря при прекъсването на тока миналата седмица и оттогава не работеше.

По дяволите.

Как можеше да наеме хора, да направи уебсайт и да създаде профили в социалните мрежи за това място без уай-фай и със страшно ненадеждна мобилна връзка? И то само за два дни? Кира се стовари на най-близкия стол и положи усилие да не заплаче. Ако се стигнеше дотам, сълзите сигурно щяха да замръзнат на лицето ѝ. Тя ги преглътна и се опита да не мисли колко жалка изглежда в момента, увита в износена завивка, с няколко слоя дрехи върху себе си и нос, зачервен от студ и плач.

Не трябваше да става така.

Преди всичко тя не трябваше да е сама. Сестра ѝ трябваше да дойде и да е тук заедно нея. Те бяха като две половини от едно цяло. Сестра ѝ беше много по-компетентната, разумна и уравновесена половина. Нейната близначка и най-добра приятелка от раждането ѝ на сам. Клоуи никога не би купила това място просто така. Клоуи никога не би се съгласила на покупка без посещение и оглед на място. Клоуи щеше да задава въпроси, като например „Защо искаш да живееш в земеделски имот в Нова Англия, въпреки че нямаш понятие от земеделие, не можеш да готвиш и всъщност не си способна да свършиш каквото и да било сама?“. Въпроси, на които Кира нямаше желание да отговаря.

Защото целият този план беше не толкова прищявка, колкото отчаян опит да започне отначало. Да избяга колкото се може по-далеч от стария си живот, от старото си аз. Не беше прищявка, а по-скоро радикално преосмисляне на това коя иска да бъде.

Клоуи обаче я изостави, избяга и *се омъжи*. И се премести да живее в *Дания*. Дания! От всички други възможни места по света. И какво трябваше да направи човек като Кира, след като нейната сродна душа, нейната половинка си беше намерила друга половинка?

Тогава Кира започна да прекарва много време в социалните медии, където четеше предимно колко хубав е животът на земеделците, и реши, че е способна да се справи, и използва парите от доверителния си фонд, за да си купи този имот... и да си съсипе живота. Добре де, този план може и донякъде да е бил прищявка...

И ето че сега Кира беше сама. Нещастна и сама. И освен всичко друго ѝ беше ужасно студено.

Тя избърса страните на лицето си с опакото на ръката си. Това беше нелепо. Кира трябваше да предприеме нещо, иначе наистина можеше да завърши живота си замръзнала в собственото си легло. Тя напъха в устата си още една бисквитка, за да се подкрепи, взе телефона си, уви се още по-плътнo с одеялото и се отправи към задната врата. Там тя obu новите си ботуши и излезе от къщата. Стори ѝ се, че навън е по-топло, отколкото вътре. Слънцето в края на ноември не грееше силно, но все пак се усещаше.

Ако искаше да оцелее, щеше да се наложи да свикне със зимните условия на север. Все още не беше паднала дори снежинка, а Кира се чувстваше ужасно неподготвена. Температурата в Джорджия рядко падаше под десет градуса, особено през деня. Тук сега беше не повече от нула.

Кира се беше прецакала здраво.

Не, сега не беше време за сълзи. Техният ред щеше да дойде по-късно, когато се сгуши в одеялата в леглото, а не тук, в задния двор, където всеки жител на Дрийм Харбър можеше да се появи и да я види.

Кира вдигна телефона си нагоре и започна да се разхожда измежду дърветата точно зад малкия двор. Ако стигнеше достатъчно далеч, със сигурност щеше да хване някакъв сигнал. Можеше да отиде и в града и да работи в библиотеката или в онова кафене, което всички явно обожаваха, но това означаваше да се покаже пред хора. Нещо, на което не се чувстваше способна в сегашното си състояние на психически срыв. Ето защо не ѝ оставаше друго, освен да се скита из полетата, облечена с карирано долнище на пижама, излинали стари пуловери и увита в прокъсана завивка.

Дръвчетата се простираха в спретнати редици пред нея. Те бяха с различна височина – някои стигаха едва до кръста ѝ, а други бяха доста по-високи от нея. За щастие, липсата на стопанин през последните няколко години не им се беше отразила. Дръвчетата имаха нужда от известно подрязване и оформяне, но общото им състояние беше добро. Плевнята обаче беше пред срутване, а къщата трябваше да се ремонтира основно.

За което бяха нужни пари.

Пари, които нямаше как да дойдат без работници и генериращ приходи бизнес. Кира не се беше занимавала с нещо подобно никога в живота си, нито беше изпитвала желание да го направи.

Сега обаче нямаше време за размисли по въпроса, защото пред нея се втурна нещо голямо и черно, следвано от две по-малки.

Кира изпищя.

Кучетата залаяха.

Мъжът, който вървеше след тях, спря рязко.

– Елизабет, при мен! – извика той със строг и дрезгав глас. Най-голямото куче се затича към него и доволно застана до краката му. – Добро момиче. – Той я потупа по главата. – Оди, Пъджи, при мен! – извика мъжът със същия строг тон и на другите две кучета, но се оказа твърде късно. Кира вече се беше навела и галеше двете кученца, а те доволно се въртяха в краката ѝ.

– Я какви сладки бебета сте само! Малки ангелчета! – каза тя.

Най-малкото куче, някакъв мелез на Уести* с твърда бяла козина, пъхтеше от вълнение и навираше студена-та си муцунка в дланта ѝ. Другото, което сигурно беше поне на сто кучешки години, чакаше търпеливо с изплезен език Кира да го почеше между увисналите уши.

– Какви добри кученца сте, толкова сте сладки! – продължи Кира, без да спира да гали и чеше кучетата. Тя беше толкова щастлива от пристигането им в градината ѝ, че почти беше забравила за мъжа, който ги беше довел. До момента, в който той се извиси над нея.

– Тъж, извинявайте – каза той. – Не си дадох сметка... Мислех, че тук няма никого, иначе щях да държа кучетата на каишките им.

– Няма проблем – каза Кира все така приклепнала и насочи вниманието си към Елизабет, която беше започнала да скимти заради липсата на ласки. – Виж само какво красиво момиче си! – каза Кира и на муцуната на Елизабет като че ли се появи усмивка. Кира също ѝ се усмихна, за пръв път от дни насам. Беше хубаво.

След това обаче тя се изправи, погледна към мъжа, който беше довел кучетата в градината за коледни елхи,

* Западнохайландски бял териер. – Б. пр.

и усмивката изчезна от лицето ѝ. Той беше вперил в нея поглед, изпълнен със смесица от объркване и ужас.

Тогава Кира си спомни за немитата си коса, зачервените си очи и одеялото, с което се беше наметнала вместо връхна дреха. Уф, какъв ден, какъв град, какви хора само! Те като че ли бяха навсякъде!

– Да, ами всъщност аз съм собственичката на този имот – каза тя и се изправи. – Което означава, че сте влезли незаконно в чужда собственост.

Елизабет изскимтя, а Кира я почеса между ушите.

– Не ти, миличка. Ти не си знаела.

– Честно казано, и аз не знаех – каза мъжът с лека усмивка.

– Как е възможно да не сте знаели? Всички любопитни жители на този град знаят.

Той сви рамене.

– Аз не живея в този град.

Кира се намръщи.

– Тогава какво правите тук?

– На гости съм.

Тонът му някак си не ѝ хареса, както впрочем и лицето му. Беше твърде... твърде... красиво, но по досадно конвенционален начин. Твърде много симетрия. Твърде перфектна тъмна коса. Беше досадно и напълно безинтересно.

Твърде съвършено.

– Ами не знам на кого гостувате, но той е трябвало да ви каже, че собственичката на тази земя вече съм аз, така че не можете повече да правите тук разходчицата си или каквото е там.

Досадно перфектната усмивка на мъжа стана още по-широка.

– *Разходчицата си или каквото е там?*

– Не знам! Защо сте облекли тази жилетка? Да не отивате на поход?

Той погледна надолу към дебелината си жилетка, тъмните дънки и туристическите обувки, а след това насочи погледа си към облеклото на Кира.

– Облечена сте в одеяло – отбеляза той.

– Да.

– И се подигравате на жилетката ми?

– Да!

Тя скръсти ръце пред гърдите си, нещо, което той нямаше как да види, защото бяха пъхнати под одеялото. Кира беше заела предизвикателна стойка и беше сигурна, че това е видимо. Тя не харесваше този мъж и закачливата му усмивка. И светлите му очи с тъмни мигли. Наистина ли? Уф, нямаше ли как да бъде по-обикновен?

Кира си падаше само по мъже с татуиран на челото надпис „лоша идея“ (понякога буквално), а този тип изглеждаше като модел за „мъжа, когото майка ти иска да заведеш у дома за празниците, за да пиете мляко с какао под елхата, облечени в еднакви пижами“. Крайно нежелан и непривлекателен във всяко отношение. Наистина.

Освен може би начина, по който бедрата му изпълваха дънките.

Но това нямаше значение.

– Отново се извинявам за недоразумението. Ще тръгваме.

А, да. Щеше да вземе със себе си и кучетата. По дяволите. Кучетата ѝ харесваха. Кира погледна надолу към трите сладки муцунки пред себе си и можеше да се закъльне, че чува мислите им.

– Довършете разходката си – каза тя и се постара да не обърне внимание на това как тъмните му вежди се

повдигнаха от изненада. – Искам да кажа, така или иначе сте тук, а кучетата имат нужда от движение и никога не бих си позволила да ги лиша от това.

– Сигурно много обичате кучета.

– По-добри са от хората във всяко отношение.

Тихият му дълбок смях не ѝ повлия по никакъв начин. Изобщо по никакъв.

– Съгласен съм.

Тя му кимна рязко и очакваше да си тръгне, но той продължаваше да я гледа, сякаш решаваше пъзел.

– Какво? – сопна се тя.

– Аз просто... Добре ли сте?

Дали беше добре?! Как смееше да задава подобен въпрос?! Как смееше да допусне, че само защото се разхождаше навън, облечена с одеяло, и размахва телефона си във въздуха, все едно очаква да намери обхват по магически начин, може да не е добре?

Тя приглади одеялото с ръка, сякаш беше вечерна рокля.

– Добре съм, благодаря.

Между дразнещо перфектните му вежди се образува лека бръчка на загриженост и Кира искаше да хвърли нещо по нея и да провери дали може да я улучи.

– Ами... разхождаш се с телефона над главата си и реших, че може би имаш проблем с него. Работя в областта на технологиите и си помислих, че...

Префърцунен компютърен специалист? Точно това ѝ трябваше в момента, няма що. Кира знаеше, че винаги трябва да се доверява на първоначалния си инстинкт, и ето че той отново не я беше подвел. Тя нямаше нужда да бъде спасявана от някакъв богат надувко от Силициевата долина, който приличаше на Кларк Кент. Не днес, приятелче!

– Не, благодаря, Илон. Справям се чудесно.

– Илон? – отвърна мъжът и очевидно беше засегнат от думите ѝ. Хм... *това* някак успя да ѝ подейства. – Уау, просто се опитвах да помогна.

– Никой не те е молил.

Той вдигна ръце.

– Съжалявам. Права си. Аз... тъъ... тръгвам си и няма да ти досаждам повече.

– Благодаря – отвърна Кира, без да погледне към него. Заради обиденото му изражение вече не беше забавно. Кира отново приклепна, за да се сбогува с новите си приятели.

– Чао, бебенца. Приятна разходка. – Тя ги обсипа с ласки, които със сигурност щяха да са им достатъчни за доста време след това, и когато се изправи, мистериозният мъж вече се беше обърнал и вървеше покрай редицата от дръвчета. Той подсвирна с уста на кучетата си, за да го последват.

И за съжаление, те го направиха.